

ÎN PREZENȚA LUI

(In His Presence)

9 septembrie 1962

W.M. Branham

Jeffersonville, Indiana, SUA

Tradusă de fr. Frank în timpul
predicilor din Krefeld

Ne bucurăm că în această seară suntem din nou aici. Sunt adunați mulți oameni și unii trebuie să stea în picioare. În această zi am avut trei servicii divine. Cine va asculta această bandă poate dorește să asculte și predica de ieri seară. Este stadiul actual al slujbei pe care mi-a dat-o Domnul. În mod deosebit predicatorii ar trebui să asculte predica înainte ca oamenii și adunările lor s-o asculte. Astăzi am vorbit deja despre tema „Countdown – Numărătoarea inversă”, Biserica pregătită pentru a fi răpită. Dar acum dorim să vorbim despre tema „**În prezența Lui**”. Cât de mulțumitori Îi suntem lui Dumnezeu că avem privilegiul să venim în prezența Lui. Mai întâi doresc ca împreună să deschidem bibliile și să citim din prorocul Isaia cap. 6. Toți cunoaștem textul și știm că Isaia a fost unul din prorocii principali ai timpului său, fiind purtat de puterea lui Dumnezeu. El a murit ca martir, fiind tăiat în două cu fierăstrăul, dând mărturie cu prețul vieții sale.

Citim din Is. 6:1-8: *„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Strigau unul la altul, și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!» Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și Casa s-a umplut de fum.*

Atunci am zis: «Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!»

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: «Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!» Am auzit glasul Domnului, întrebând: «Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?» Eu am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă!»».

Fie ca Domnul să binecuvânteze Cuvântul Său. Este unul dintre cele mai copleșitoare pasaje din Scriptură din care ne dăm seama că în prezența lui Dumnezeu oamenii se recunosc ca păcătoși. În alte locuri ne-am putea simți destul de bine și am putea crede că suntem oameni buni, dar atunci când venim în prezența lui Dumnezeu vedem cât de mici suntem.

Nu demult eram împreună cu unul din prietenii mei de vânătoare pe care l-am condus la Hristos. Numele lui este Bert Call, din New Hampshire. Noi am vrut să vedem niște cascade pe care eu le văzusem anul trecut împreună cu familia. A trebuit să ne îndepărtăm mult de șosea ca să putem vedea acele cascade. Era ceva copleșitor să vezi apa verde albăstruie care curgea, căzând pe stânci. Bert privea creația lui Dumnezeu și arătându-mi aproximativ un centimetru pe degetul său, mi-a spus: „O, Billy, aici omul trebuie să se simtă foarte mic”. Mă întreb dacă acel bărbat care a compus cântarea „Ce mare ești!”, a privit la cât de departe sunt stelele de pe cer. S-a întâmplat odată, când fratele Fred, fratele Woods, fratele McAnally și cu mine eram în deșertul din Arizona și încercam să măsurăm cât de aproape este o stea de cealaltă și la ce distanță sunt ele de noi. Noi ne gândeam la distanțele dintre ele și conform unor dovezi științifice a trebuit să spunem că distanța dintre ele este mai mare decât distanța de la noi la ele.

Când vedem creația Lui recunoaștem cât de mare este El, cât de mici suntem noi și totuși cât de aproape putem veni în prezența Lui. De fiecare dată când oamenii vin în prezența Lui, aceasta are un efect puternic asupra lor. În slujba mea am văzut cazuri în care prin prezența

lui Dumnezeu se descopereau lucruri imorale din viața unor oameni, ceea ce producea o atmosferă sfântă printre ei, până acolo că unii fugeau din rândul de rugăciune înainte ca să mă rog pentru ei și alergau la altar ca să se pună în ordine cu Dumnezeu înainte ca să vină în prezența Lui. Înțelegeți? Venirea în prezența Lui provoacă astfel de lucruri.

Eu am văzut oameni care erau purtați pe târgi și aduși la adunări. Acum mă gândesc la o adunare din Mexic când o mamă mexicană și-a adus copilul ei mort învelit într-o pătură. Mii de oameni au văzut cum copilul a înviat. În acea adunare erau adunați între cincizeci de mii și șaptezeci și cinci de mii de oameni care au văzut cum a înviat acel copil. Unii au leșinat, alții au ridicat mâinile, țipau și îi mulțumeau lui Dumnezeu. Ei au recunoscut că o ființă umană nu putea face asta, au recunoscut că ei se află în prezența Dumnezeului Atotputernic și aceasta a produs astfel de lucruri.

Eu am avut ocazia să aud bărbați sfinți. Despre Charles Finney, un bărbat mic de statură care nu cântărea mai mult de 50 de kilograme, se spunea că are o vorbire foarte puternică. Într-o zi el a testat acustica dintr-o clădire. În acel timp încă nu erau difuzoare. Tocmai atunci în acea încăpere, pe schele se afla un bărbat care făcea reparații; iar când vedea că oamenii intrau, el rămânea nemișcat pe schelă. După ce a petrecut un timp în rugăciune Finney s-a dus în acea clădire ca să testeze acustica și cum se aude vocea. S-a dus la amvon și a strigat: „Pocăiește-te! Dacă nu, atunci vei muri”. Acel bărbat care făcea reparații în acea clădire a fost atât de afectat încât a căzut jos de pe schelă și început să strige. Pe atunci Finney predica puternic în Boston. Bisericile erau neîncăpătoare când el predica. El putea descrie iadul atât de înfiorător și predica cu o așa mare putere încât oamenii se prăbușeau pe stradă și strigau după milă. Erau în prezența lui Dumnezeu!

Am avut ocazia să aud de predicatori mari care prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost în stare să aducă prezența lui Dumnezeu într-o adunare. Niciun om nu poate fi atât de uscat în inima lui ca să nu recunoască prezența lui Dumnezeu.

Când Adam a păcătit, nu a mai putut veni în prezența lui Dumnezeu. El a fugit și s-a ascuns, încercând să se acopere cu o frunză

de smochin, pentru că știa că acolo era prezența lui Dumnezeu, Creatorul. Aceasta a fost reacția primului om după ce a păcătuit și urma să vină în prezența lui Dumnezeu cu păcatul peste sufletul lui. El nu-l putea ascunde, căci era încă sensibil. Păcatul nu pusese stăpânire și nu era înrădăcinat în inimile oamenilor așa cum este astăzi. Adam era conștient că stă înaintea Creatorului său. El s-a ascuns și nu a venit până când Dumnezeu nu a pregătit ceva pentru el.

Am putea merge în Geneza 17, de la vers. 3, și să vedem ce s-a întâmplat atunci când Avraam, marele patriarh, a venit în prezența lui Dumnezeu și Dumnezeu i-a vorbit ca „Dumnezeul cel Atotputernic”. Și Avraam a căzut cu fața la pământ. Marele patriarh, robul lui Dumnezeu, n-a putut rezista în prezența lui Dumnezeu, deși Îi slujise cu credincioșie timp de douăzeci și cinci de ani. Dar când a venit în prezența lui Dumnezeu el a căzut cu fața la pământ pentru că el nu putea rezista în prezența lui Dumnezeu.

În Exod, cap. 3, înainte de exod, îl găsim pe Moise în pustie, marele proroc și slujitor al lui Dumnezeu. El a fost născut cu un scop, și deja din pântecul mamei sale era hotărât ca proroc. El era un bărbat învățat, care a încercat prin toate mijloacele și cunoștințele lui să elibereze poporul, știind că era născut pentru acest scop. Dar școala teologică nu l-a ajutat. El era înaintat în cunoștință, îi putea învăța pe egipteni, din punct de vedere intelectual cunoștea toate făgăduințele lui Dumnezeu și era un mare conducător militar. Dar într-o zi, acolo în pustie, când a venit în prezența lui Dumnezeu, el și-a aruncat încălțămintea, știind că stă pe un pământ sfințit. El n-a mai putut rămâne în picioare în prezența lui Dumnezeu; el a căzut pe fața lui ca și Avraam. El n-a putut rezista în prezența lui Dumnezeu.

În Ex. 19:19, găsim poporul ales al lui Dumnezeu, prin Avraam, Isaac și Iacov și mai târziu prin patriarhi, care ieșise deja din Egipt. Ei erau bărbați sfinți, oameni mari, un popor sfințit. Ei l-au slujit lui Dumnezeu o viață întreagă. Iar într-o bună zi Dumnezeu i-a vorbit lui Moise: „*Strânge poporul Israel la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele*”. Când Dumnezeu S-a coborât pe Muntele Sinai întregul munte a fost cuprins de flăcări, fumul se ridica în sus ca dintr-un mare

cupator și glasul lui Dumnezeu a răsunat cu putere ca un bubuit de tunet. Atunci poporul Israel a căzut cu fața la pământ și spus: „*Să ne vorbească Moise, nu Dumnezeu, ca să nu murim*”. În prezența lui Dumnezeu, oamenii își dau seama că sunt păcătoși. Deși fiecare era tăiat împrejur după Lege, țineau legile și poruncile, totuși când au venit în prezența lui Dumnezeu și-au dat seama că nu sunt în ordine și nu vor putea rezista. Pentru că se aflau în prezența lui Dumnezeu și-au dat seama că ceva le lipsea și au spus: „*Să ne vorbească Moise, nu Dumnezeu, ca să nu murim*”.

În Luca 5:8 vedem cum Petru, cu toată cunoștința lui despre pescuit, n-a putut prinde nimic toată noaptea. El era un om bine văzut, un pescar renumit din timpul său, dar când a văzut minunile lui Dumnezeu pe care le făcea un om care părea simplu, el a știut că Acela trebuia să fie mai mult decât un om fiindcă îi umpluse mreaja. Ei pescuiseră toată noaptea și n-au prins nimic, dar ei au auzit pe Cineva spunându-le: „*«Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei, și veți găsi.»*”. Și când au început să ridice mreaja plină de pește, Petru și-a dat seama că este un om păcătos și a spus: „*Pleacă de la mine, Doamne, că sunt un om păcătos*”. Cine a spus acest lucru? A spus-o Petru, în prezența lui Dumnezeu, L-a rugat pe Dumnezeu să se depărteze de el pentru că și-a dat seama că este un păcătos.

Avraam s-a recunoscut că este greșit. Adam s-a recunoscut în același fel. Moise s-a recunoscut în același fel. Israel ca națiune, ca adunare, s-a recunoscut în același fel ca fiind greșit. „*Depărtează-te de mine că sunt un om păcătos*”. El n-a încercat să spună: „*Eu sunt vrednic, eu sunt sfânt*”. Nu! Ci el a spus: „*Eu sunt un păcătos*”.

Iată-l pe Saul din Tars, pe care-l cunoaștem ca Pavel, un bărbat bine învățat, care stătea la picioarele lui Gamaliel. Religios din cale afară, evreu din evrei, fariseu din farisei, un om remarcabil, inteligent, educat la maximum și pretinzând a-L cunoaște pe Dumnezeu din copilărie. Dar, într-o zi, pe drumul Damascului, Stâlpul de foc a strălucit asupra lui, Pavel a căzut la pământ și a spus: „*Doamne, ce vrei să fac?*”. Toată școala și înalta lui pregătire teologică n-au mai însemnat nimic atunci când el a stat în prezența lui Dumnezeu.

Astăzi în acest loc eu vă spun că voi puteți avea multe diplome și doctorate; poate ai mers la biserică din copilărie; poate ți-ai îndeplinit toate îndatoririle religioase. Dar odată ajuns în prezența lui Dumnezeu, vei recunoaște cine ești cu adevărat, te vei simți atât de mic și de neînsemnat. Pavel a recunoscut că era greșit și a căzut la pământ sub puterea impactului întâlnirii cu El. Când a stat înaintea aceluiași Dumnezeu, Domnul pe care mai înainte Îl prigonea, a recunoscut că este greșit și a căzut la pământ înaintea Lui pentru că el se afla în prezența lui Dumnezeu; el a văzut stâlpul de foc.

Ce să mai spun de apostolul Ioan din Apocalipsa 1:7, când a avut viziunea și a auzit un glas care i-a vorbit. Când s-a întors să vadă glasul, L-a văzut pe Cel ce stătea în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. „*Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă și încins la piept cu un brâu de aur*”. Ioan, care umblase cu El, mâncase împreună cu El, se rezemase pe pieptul Lui, când L-a văzut în starea proslăvită a căzut ca mort la picioarele Lui. Același bărbat.

Vă rog să vă gândiți la aceasta. Noi putem veni la biserică, putem vorbi și să-L laudăm pe Dumnezeu, dar, frate, când Îl vedem venind, ceva se va întâmpla în inima noastră. Poate ne gândim că ne îndeplinim toate îndatoririle religioase mergând la biserică și plătind zeciuiala. Am putea gândi că ținem rânduiala bisericii și știm pe de rost toată învățătura, dar să-L privim doar o dată și totul va fi schimbat. Desigur așa va fi, așa se va întâmpla. În Apoc. 1:17 Biblia spune despre acest mare bărbat Ioan că a căzut la picioarele Lui ca mort după o părtășie de trei ani și jumătate cu Hristos. El a fost unul din scriitorii epistolelor, el a stat cu El la masă și L-a însoțit peste tot unde El mergea. Iar apoi când L-a văzut a căzut la pământ ca mort.

În Isaia 6:5 îl vedem pe Isaia, unul din cei mai mari proroci ai Vechiului Testament. Biblia are 66 de cărți, iar prorocul Isaia are 66 de capitole. Isaia începe cu începutul, ca și cum ar începe cu cartea lui Moise, pe la mijloc începe cu Noul Testament, iar la sfârșit vorbește despre Împărăția de o mie de ani. Înțelegeți? Este desăvârșit. Isaia a fost unul din prorocii principali ai aceluși timp. Dar el s-a încrezut în Osea,

marele împărat din acel timp. Isaia era un bărbat bun și drept. Acest împărat recunoscuse cine era Isaia. Isaia era un bărbat sfânt, avea viziuni și propovăduia Cuvântul. Dar într-o zi, în Templu, Isaia a avut o viziune și a văzut slava lui Dumnezeu și pe îngeri care-și acopereau fețele și picioarele cu aripile lor și strigau „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul Cel Atotputernic!*”. Prorocul și-a dat seama că este un nimic și a spus: „*Vai de mine, căci sunt un om cu buze necurate!*”. Aceasta a spus-o un proroc, unul dintre cei mai puternici din Biblie: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, căci am văzut slava lui Dumnezeu!*”. Când îngerii strigau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul, Dumnezeul Cel Atotputernic!*” se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna și casa s-a umplut de fum. Dar va veni timpul când nu doar ușorii ușii se vor zgudui, ci întregul pământ va fi cutremurat, munții se vor cutremura, dealurile se vor topi, marea nu va mai exista și oamenii, îngroziți, vor striga: „*ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului!*”. Va fi un timp îngrozitor. Păcătoșule, prietene, te rog să te cercetezi căci a sosit timpul!

Isaia spunea: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate!*”. Acum, dacă astfel de oameni sfinți s-au recunoscut ca păcătoși în prezența lui Dumnezeu, ce va fi în acea zi cu cel păcătos și cu cel nelegiuit? Ce va fi cu cei care sunt aici în adunare? Ce va fi cu oamenii care au văzut puterea lui Dumnezeu, care au auzit numărătoarea inversă a Cuvântului, care L-au văzut pe Dumnezeu manifestându-Se dincolo de orice umbră de îndoială conform Scripturii și care totuși încearcă să ajungă în cer fără să fie născuți din nou și să primească botezul cu Duhul Sfânt? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, atunci ce se va face cu cel nelegiuit și păcătos? Unde veți sta când Îl vom vedea pe Dumnezeu manifestându-Se în slava Lui, când voi mergeți la fel pe drumul vostru?

Dacă prorocul Isaia și niște oameni sfinți au căzut la pământ și au strigat: „*Sunt pierdut! Sunt om necurat, un om cu buze necurate, sunt un păcătos!*”, ce se va întâmpla cu cel care nu vrea să-și mărturisească păcatele? Ce se va întâmpla cu tânărul sau cu tânăra care nu-și mărturisesc păcatele? Ce se va întâmpla cu omul cu inima împietrită care

crede că știe mai mult despre creația lui Dumnezeu decât Dumnezeu Însuși? Ce se va întâmpla cu acela care L-a respins pe Dumnezeu și I s-a împotrivit o viață întreagă? Gândiți-vă!

Aceasta este evanghelizarea. Acesta este timpul când oamenii trebuie scuturați. Acesta este timpul despre care a vorbit Dumnezeu că totul va fi clătinat și scuturat. Atunci El a spus că muntele Sinai va fi scuturat și îl scutură încă o dată acum. El va clătina tot ce poate fi clătinat. Dar ați văzut ce spune Scriptura? „*Dar noi am primit o Împărăție care nu se poate clătina*”, așa este scris. Aleluia! Tot ce poate fi clătinat, va fi clătinat. Cerurile vor fi clătinate. Pământul va fi clătinat. „*Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu rămâne în veac...Căci pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile locuinței morților nu o vor birui*”. Tot ce se poate clătina, va fi clătinat, dar noi vom primi o Împărăție care este promisă în Cuvântul lui Dumnezeu și care nu se poate clătina. Așa a spus Pavel în epistola către evrei. În ce timp ne aflăm?

Și noi am văzut slava lui Dumnezeu, ca Avraam și Moise, am văzut același Stâlp de foc, aceeași putere a lui Dumnezeu, același Hristos care Se descoperă și Își ține Cuvântul împlinind ceea ce a făgăduit pentru aceste zile de pe urmă. Cum putem trece pe lângă acest lucru și să-l tratăm cu atâta ușurință? Cum ne putem ține de dogme și denotații și nu luăm Cuvântul lui Dumnezeu? Ce va fi cu noi în acea zi, după ce noi am văzut slava lui Dumnezeu? Unii stau și batjocoresc, alții spun că e fanaticism, alții că e telepatie, alții Beelzebul și diferite denumiri. Așa cum spune vechea zicală: „Nebunii merg cu bocancii acolo unde îngerii se tem să calce”. „*Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!»*”. Cu toate că ei văd că Dumnezeu Se descoperă atât de desăvârșit, conform Cuvântului Său, totuși ei trec pe lângă El – aceștia sunt nebunii. Dumnezeu este în Cuvântul Său și Cuvântul este clar acelora ce îl cred și primesc. Ce va fi în acea zi cu acești oameni care vor trebui să răspundă pentru că au trecut pe lângă El? Pentru necredincioși va fi îngrozitor.

Păcătoșilor, pocăiți-vă! Păcătosul care se pocăiește nu mai are de ce să se teamă. El știe că acolo este o Jertfă al cărei sânge face ispășire

pentru el. Aceasta ne dă mângâiere. Eu am văzut slava lui Dumnezeu, I-am simțit puterea și cunosc atingerea mâinii Lui, eu știu că El este Dumnezeu. Eu știu că sunt nevrednic, dar există Unul care mijlocește pentru mine și spune: „Tată, el a luat poziție pentru Mine jos pe pământ. El a mărturisit pentru Mine, acum iau Eu poziție pentru el în ceruri. Pune toate păcatele și nelegiuirea lui în sarcina Mea”. Iar eu pot veni liber la tronul harului, știind că este doar mila și îndurarea Lui că am putut veni la El. Știu că nu prin ceea ce am făcut eu, nu prin fapte sau altceva, ci prin harul Său sunt mântuit. Nu este de mirare că poetul a strigat: «O, mărețul har, ce dulce sună, a mântuit un nenorocit ca mine. Odată eram pierdut, dar acum am fost găsit; odată eram orb, dar acum văd».

Cum aș putea eu sau tu să ajungem în cer? Noi nu putem, nu avem cum. Dar este Unul care a făcut o cale. Și chiar El este calea. Cum ajungem la El? Printr-un singur Duh, prin Duhul Său, noi suntem botezați într-un singur Trup. Acest Trup va fi înviat și va fi ridicat în văzduh. În aceste zile de pe urmă noi vom părăsi pământul și vom merge în prezența lui Dumnezeu. Desigur. Păcătoșii care s-au pocăit nu trebuie să se îngrijoreze. Cineva a luat locul lor.

Așadar dacă venim în prezența Lui – și noi știm și vedem că am ajuns în prezența Lui – noi vedem că El face ceea ce a făcut atunci când era pe pământ. Înțelegeți? Cum recunoașteți un pom? După roada lui. Cum recunoașteți adevărata Biserică? După roadele ei. Isus a spus: „*Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu...Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede*” (Ioan 14:12; Mar. 16:17). Înțelegeți? El nu ne-a spus să construim denomiții, El nu ne-a spus să instituim dogme, nu! Dimpotrivă, El ne avertizează și spune: „*Dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții*”. Înțelegeți? Noi n-am fost rânduiți ca să facem noi ceva, ci doar să rămânem în Cuvântul Lui. Dacă un om este trimis de Dumnezeu, el va rămâne cu Cuvântul lui Dumnezeu, căci El va susține doar Cuvântul Său. De aceea, noi trebuie să rămânem în Cuvântul Lui.

Când noi venim în prezența Lui, când un om ajunge odată în prezența lui Dumnezeu, el este schimbat pentru totdeauna, voi nu-l mai

puteți recunoaște. Cel ce vine în prezența lui Dumnezeu și nu dă Cuvântului nicio atenție, acela n-a fost rânduit mai dinainte pentru Viață. Dar dacă el a fost rânduit mai dinainte, de îndată ce are loc prima mișcare, el o recunoaște. Îl pune pe foc.

Priviți-o pe acea femeie din Samaria. Ea era într-o stare decăzută din toate punctele de vedere. Dar de îndată ce a văzut semnul lui Mesia, ea a spus: „*«Știi că are să vină Mesia, (cărui a I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.» Isus i-a zis: «Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela»*”. Ea a recunoscut: „Tu trebuie să fii Prorocul Său”. Ea a recunoscut semnul. Ea nu a întrebat nimic și pe nimeni. Ea a pornit imediat să-și împlinească responsabilitatea de a spune și altora că a fost în prezența lui Dumnezeu. Ea s-a dus și a dat mărturie și altora. Așa este.

Orice om care vine în prezența lui Dumnezeu, din acel moment este răspunzător înaintea lui Dumnezeu să spună și altuia ceea ce a trăit el. Priviți la Avraam, priviți la Moise, la Petru, la Pavel: din momentul în care au venit în prezența lui Dumnezeu, s-au recunoscut ca păcătoși și și-au pecetluit mărturia cu propria lor viață. Priviți la acea femeie, ea s-a dus în oraș și a spus oamenilor: „*Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este Acesta Hristosul?*”. Ei nu puteau nega, căci era biblic. Înțelegeți? Și noi avem răspunderea să spunem altora așa cum au făcut Moise, Pavel, Petru. După toate aceste lucruri pe care le-ați văzut, venind în prezența lui Dumnezeu, voi sunteți răspunzători să duceți acest mesaj și altora. Voi nu puteți sta liniștiți după ce ați primit acest mesaj. Voi trebuie să-l duceți și altora. Dacă aveți acest mesaj atunci voi nu puteți sta nepăsători, ci trebuie să-l duceți și altora.

Acum mă gândesc la o soră în vârstă, mama fratelui Snelling, care obișnuia să cânte, dorind să exprime ceea ce era în inima ei. Ea tocmai găsisese ceva. Mă gândesc la o adunare de frați de culoare din Louisville, unde toți cântau „Alerg pe calea înaltă a Împăratului”.

Se întâmplă ceva din momentul în care L-ai găsit pe Hristos, tu nu mai poți rămâne indiferent. Pentru tot restul vieții tale tu ești un om schimbat și ești mișcat să dai mărturie. Înțelegeți? Pentru că atunci când viața întâlnește Viața atunci se face o Lumină puternică. Ca atunci când

legi becul corect la curent, el dă lumină și nimic n-o poate opri. Trebuie să dea lumină. Și când un bărbat sau o femeie care au fost rânduți mai dinainte pentru Viața veșnică văd cum curentul lui Dumnezeu aprinde acel bec, acesta va răspândi lumina oriunde va putea. Poate n-ai mai mult de zece wați, dar tu vei răspândi lumina pe care o ai, care ți-a fost dăruită. Dacă n-ai 500 de wați, dă lumină de zece wați. Dă lumina pe care o ai. „Lăsați ca lumina voastră să lumineze înaintea oamenilor, ca ei văzând faptele voastre bune să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

Când un om vine în contact cu Dumnezeu, el se recunoaște pe sine ca nefiind bun de nimic. Cum poate un om să vină în prezența Lui și apoi să se laude că este ceva sau a făcut ceva, când este un nimic? De la început nu este nimic. Într-o zi în Memphis, Tennessee s-a ținut o adunare de trezire. Acolo noi ne-am dus și la o galerie de artă unde erau expuse diferite obiecte de artă, statui de pe întregul pământ și picturi ale marilor artiști. Acolo ei aveau și un loc unde era scris cât valorează un om în greutate de aproximativ 68 de kg. S-a calculat că substanțele din care este făcut omul valorează 84 de cenți; doar valoarea a puțin lapte de var, cât ai stropi un cuib de găină. Și noi ne îngrijim de acești 84 de cenți și-i răsfațăm. Lângă noi erau niște băieți, iar unul spunea celuilalt: „Jim, noi n-avem nicio valoare. Ce sunt 84 de cenți?”. Iar eu le-am spus: „Un moment băieți. Voi aveți un suflet care valorează cât zece mii de lumi, dacă voi permiteți să fie răscumpărat prin puterea lui Dumnezeu”.

Înțelegeți? Oamenii care văd aceste lucruri au răspunderea de a o spune și altora. Eu am început în tinerețea mea și întreaga viață de până acum mi-am petrecut-o făcând aceasta. Și chiar dacă aș avea zece mii de vieți eu le-aș folosi spunându-le oamenilor despre aceasta, pentru că este cel mai mare lucru din viața noastră.

Dacă citiți Ezech. 33, veți găsi scris despre un străjer care era așezat într-un turn și care răspunde de întreg orașul. Treziți-vă conștiința spirituală până când ajungem la acest text. Străjerul trebuia să fie un bărbat antrenat, bine pregătit. El trebuia să vadă de departe ceea ce se întâmplă. El trebuie să detecteze imediat când se ridică vrăjmașul. El trebuie să recunoască mersul, culoarea și gradul dușmanilor. El este mai

sus decât ceilalți, pentru că el este pregătit să recunoască dușmanul. Și Dumnezeu dădea întregul oraș pe mâna lui și-i cerea socoteală. „*Străjerule, cât mai este din noapte?*”. Aleluia!

Așa sunt străjerii lui Dumnezeu de astăzi. Ei sunt instruiți în Cuvânt. Când apare ceva care strălucește puțin și nu este conform Scripturii, ei avertizează comunitatea lor. Dar astăzi ei au în adunări orice altceva în afară de Biblie, dansuri, petreceri, jocuri bunco, partide de cărți și alte lucruri murdare pe care Dumnezeu le urăște.

Dar adevăratul străjer de pe zidurile cetății care a fost odată în prezența lui Dumnezeu va vorbi împotriva acestor lucruri, va muștra și vă va avertiza. Înțelegeți? Dumnezeu îl ridică acolo unde ceilalți nu pot ajunge pentru ca el să poate vedea și avertiza turma. Dumnezeu l-a pus să vegheze asupra turmei și îi va cere socoteală. Omul lui Dumnezeu care stă în prezența lui Dumnezeu știe că El Își ține Cuvântul și el recunoaște de departe gradul și natura dușmanului, indiferent câți ar încerca să-l răpună. Indiferent ce fac organizațiile, un adevărat străjer își cunoaște însărcinarea și știe ce trebuie să spună adunării și s-o avertizeze.

Dacă noi mărturisim că am fost în prezența Lui și că ne-am mărturisit păcatele, atunci acestea sunt șterse din memoria Lui. Nimeni altcineva nu o poate face. Dacă tu mă rănești, eu te pot ierta, dar îmi voi aduce aminte; eu te pot ierta, dar nu pot uita. Dacă eu vă fac ceva nepotrivit, voi mă puteți ierta, dar vă veți aduce aminte. Dar Dumnezeu poate ierta și poate uita. Gândiți-vă asupra acestui lucru: El nu Se mai gândește la așa ceva. Amin. Aceasta mă face să mă simt bine. Dumnezeu nu Se mai gândește niciodată la ceea ce am făcut greșit, a trecut. Doar Dumnezeu are această proprietate. El a șters totul, nu mai există, fiindcă El a spus-o: „*Și nu-mi voi mai aduce aminte de păcatele lor*”. Voi nu puteți aceasta, nici eu nu pot aceasta, pentru că noi suntem limitați și ne aducem aminte de unele situații. Dar Dumnezeu este un Dumnezeu nemărginit, El poate uita cu desăvârșire că s-a întâmplat așa ceva vreodată. Amin.

O tânără de la o adunare de țară avea ca tată un bărbat de modă veche care striga, jubila de bucurie și Îl lăuda pe Dumnezeu. Ea s-a

mutat la oraș și a intrat în legătură cu doamnele din adunarea respectivă. Acel bărbat nu știa nimic altceva decât să servească micul dejun, să citească Biblia, să plângă, să-L laude și să-I dea slavă lui Dumnezeu. El era puțin zgomotos când se comporta în felul acesta. Câteodată noaptea când nu putea dormi, citea, se scula din pat, sărea în sus și striga: „Cinste lui Dumnezeu! Aleluia! Slavă lui Dumnezeu! Aleluia!”. Într-o zi fiica acestui bărbat a dat o petrecere dorind să se distreze cu femeile din adunare pe care le-a invitat acasă la un ceai. Ea nu știa ce să facă cu tatăl ei căci se rușina de comportamentul său. În cele din urmă ea s-a decis să-l mute la mansardă și i-a spus: „Tăticule, tu sigur nu vrei să fii aici unde sunt toate femeile”. El a spus: „Nu, sigur”. Ea i-a spus: „Ei bine. Aici noi o să ținem o mică adunare de rugăciune. Ce frumos ar fi să mergi sus”. El a spus: „Bineînțeles, cum să nu”. Ea i-a mai spus: „Aici ai o carte de geografie”. Ea i-a luat Biblia și i-a spus: „Astăzi n-ai nevoie de Biblie. Citește în cartea aceasta”. Făcând în felul acesta ea s-a gândit că el va sta liniștit, căci știa că atunci când bătrânul ei tată citea din Biblie devenea zgomotos și striga. Ea dorea să evite acest lucru în prezența acestor doamne. Ea i-a spus: „Tăticule, această carte îți spune tot adevărul despre toată lumea. Tu trebuie doar să citești și să stai liniștit”. El i-a spus: „Sigur că da. Fiți liniștite. Nu vă faceți griji, eu merg sus”. Petrecerea începuse și aceste doamne discutau între ele la acea întâlnire la ceai. Ele discutau despre diferite lucruri, au luat toate subiectele la rând și aveau de povestit câte ceva despre fiecare. Dintr-o dată tatăl fetei a început să sară în sus de bucurie și tavanul a început să se cutremure; el bătea cu picioarele și striga: „Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu! Slavă lui Dumnezeu!”. Doamnele se uitau una la cealaltă și se întrebau: „Ce se petrece aici?” El a coborât scările cât a putut de repede. Fata l-a întrebat: „Tăticule, ce s-a întâmplat cu tine?”. El a spus: „Am citit în cartea pe care mi-ai dat-o că în mările pământului sunt locuri atât de adânci încât oamenii nu le-au dat de fund. Slavă lui Dumnezeu! Eu știu ce înseamnă aceasta pentru mine. Căci acolo a aruncat Domnul păcatele mele, în fundul mării unde au dispărut pentru totdeauna”. Și el a început să-L laude și să-L slăvească pe Dumnezeu.

Înțelegeți? Chiar așa este. Dumnezeu a aruncat păcatele noastre în marea uitării, le-a șters cu desăvârșire, ca și cum nici n-ar fi fost. O,

cât de minunat! Atunci noi putem sta în prezența Lui prin harul lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru, curați și sfinți ca și El, pentru că Dumnezeu nu mă mai vede pe mine, ci El Îl vede pe Fiul Său. Nu mă mai vede pe mine, pentru că eu sunt în Fiul Lui. Nu este minunat? Noi nu trebuie să ne mai gândim la păcat pentru că totul este sub sânge. Voi nu mai trebuie să vă îngrijorați. Este șters din memoria lui Dumnezeu.

Isaia, marele proroc, și-a mărturisit păcatele spunând: „Vai de mine că sunt un om cu buze necurate și adunarea mea este necurăată. Oamenilor cărora le predic sunt necurați și eu însumi sunt necurat. Vai de mine!” Când a văzut îngerii care nici nu știau ce este păcatul și care stăteau în prezența lui Dumnezeu acoperindu-și fața și picioarele și strigând „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu!”, asta l-a făcut să se simtă necurat. Și ce a spus el? „Vai de mine!” Și când el și-a mărturisit păcatele, un înger a venit cu un cărbune aprins – care reprezintă botezul cu Duhul Sfânt și focul – și a atins buzele prorocului spunând: „Ești curățat”. Părea ca și cum cortina timpului a fost trasă deoparte. Și el a auzit pe Dumnezeu vorbind: „Cine va merge pentru Noi?” Astfel, după ce a aflat că există o cale de a scăpa de păcat, el a auzit că Dumnezeu vrea ca cineva să meargă în Numele Lui, și el a spus: „*Iată-mă, trimite-mă!*”. El fusese în prezența lui Dumnezeu, el își mărturisise păcatele și fusese curățat de ele și acum era gata pentru a-I sluji. Amin. Așa cum a spus poetul de cântare: „Milioane mor în păcat și rușine. Auziți strigătul lor trist și amar. Frate, grăbește-te, grăbește-te să-i ajuți; Răspunde-I repede și stai la dispoziția Lui: «*Stăpâne, iată-mă!...*»”.

Inima mea este atinsă când mă gândesc că milioane de oameni din Africa, India și din toată lumea strigă după har. Cine vrea să meargă la ei? Nu să le dai o broșură. Ei au nevoie de cineva care să-i conducă la Isus Hristos, de cineva care a fost în prezența Lui. De cineva ca Moise care le-a putut arăta calea de eliberare. Nu ca să-i conducă la o biserică sau la un crez, ci la eliberarea sufletului. Oamenii au nevoie de un bărbat trimis în mod divin.

Isaia și-a mărturisit păcatele și a fost curățat. Iacov s-a luptat toată noaptea, mărturisindu-și păcatele în locul numit „Peniel”, care

înseamnă „Fața lui Dumnezeu”. Numele lui era Iacov, „înșelător” și el fugise toată viața de Dumnezeu; dar a venit o dată în prezența lui Dumnezeu la Peniel, în fața lui Dumnezeu, el L-a apucat și n-a mai vrut să-I dea drumul. O, Dumnezeule, noi avem nevoie de mulți ca Iacov! El a stăruit în prezența lui Dumnezeu până la răsăritul soarelui. Domnul i-a zis: «*Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.*» Dar Iacov a răspuns: «*Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.*» Apoi Iacov a plecat din prezența Lui salvat și neprihănit. O, ce lucru mare este să știi că el s-a luptat și a biruit! El văzuse semnele lui Dumnezeu, el visase despre Dumnezeu, dar de data aceasta el a fost în prezența lui Dumnezeu. Țineți minte bine acest lucru.

În prezența lui Dumnezeu, un om este schimbat. Iacov a fost schimbat. Acum el putea umbla cu Dumnezeu. El era altfel decât atunci când pășise în prezența Lui. Lupta se sfârșise. Și el a început să zidească un altar. El nu era obișnuit să zidească altare. Dar eu vă spun: când tu vii în prezența lui Dumnezeu, tu vrei să ridici un altar, tu vrei să găsești un loc în care să te rogi. Iacov fusese curățat, Dumnezeu biruise în viața lui și acum el voia să zidească un altar. El a fost schimbat din Iacov, înșelătorul, în Israel, un conducător, înzestrat cu puterea lui Dumnezeu. Înainte el fusese înșelător, viclean, nelegiuit, necurat și un amăgitor. Iacov a obținut cu șiretlic dreptul de întâi născut, dar l-a folosit în mod greșit, înșelându-i pe toți cu care s-a întâlnit; el, l-a înșelat pe tatăl său, pe fratele său, pe socrul său, pe toți. Oriunde mergea el îi înșela pe toți și fugea de Dumnezeu. Dar când a venit în prezența lui Dumnezeu a recunoscut că este un păcătos. Și ce a făcut el? El a recunoscut că este ocazia lui. El a întâlnit ceva la care nici nu se gândise și a rămas acolo până când toate păcatele lui i-au fost luate. O, Dumnezeu l-a adus în prezența Lui!

Dumnezeu reușește într-un fel sau altul să-l aducă pe om în prezența lui și atunci omul trebuie să ia o hotărâre. Unii fug *de* El, alții fuga *la* El. Dacă ei sunt hotărâți mai dinainte pentru viața veșnică, ei vor crede și se vor agăța cu putere de El. Dacă nu, ei se vor îndepărta și vor spune: „Nu e nicio scofală”. Acesta este cel pierdut. Cel ce-și mărturisește păcatul va căpăta iertare. Dacă îți ascunzi păcatul nu-ți va fi iertat, nu vei propăși.

Iacov urma să-l întâlnească pe fratele său a doua zi. Acum el nu mai avea nevoie de ajutorul său. El nu mai avea nevoie de o armată. El era ocupat să zidească un altar lui Dumnezeu. Acum nu-i mai era teamă de Esau.

În Ps. 16:8, David a spus: „*Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei („L-am pus pe Domnul înaintea mea” – lb. engleză)*”. Acesta este un lucru bun de făcut. Înțelegeți? În felul acesta el nu era în încurcătură în nicio situație. El voia să fie conștient de prezența Lui și de aceea a spus: „*L-am pus pe Domnul totdeauna înaintea mea astfel ca eu, David, să fiu conștient de prezența lui Dumnezeu*”. Nu este aceasta o lecție pentru noi? Să-L punem pe Domnul totdeauna în fața noastră ca astfel să fim conștienți de prezența Lui. Să-L punem pe El pe primul loc înaintea noastră. Tu nu vei mai păcătui când îți dai seama că ești permanent în prezența lui Dumnezeu. Când îți dai seama că Dumnezeu este în preajmă, atunci veghezi la ceea ce spui.

Un om care crede că Dumnezeu S-a îndepărtat, va înjura, se va certa, va pofti femeile, va fura, va minți, va fuma și va înșela. El va face orice atunci când crede că Dumnezeu nu-l vede. Dar adu-l odată în prezența lui Dumnezeu – el se va opri cu toate odată. David a spus: „*L-am pus pe Domnul înaintea mea*” și nu-i de mirare că Dumnezeu l-a numit „un om după inima Mea”. Omul va face orice când crede că Dumnezeu nu este aproape. Dar când recunosc că Dumnezeu este aproape, ei se recunosc ca păcătoși. Chiar și păcătoșii trebuie să se scuze în prezența celor sfințiți. Ei nu vor spune glume murdare, nu, ei vor înceta cu așa ceva pentru că ei știu că se află în prezența lui Dumnezeu, căci Dumnezeu locuiește în cortul poporului Său.

După aceea, David a spus: „*De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veselește, și trupul mi se odihnește în liniște*”. De ce? „*Pentru că Îl am pe Domnul totdeauna înaintea mea și trupul mi se odihnește pentru că am nădejde*”. Și dacă voi muri, voi fi înviat, „*Căci nu vei lăsa sufletul meu în locuința morților, nu vei îngădui ca preaiubitul Tău să vadă putrezirea*”. Înțelegeți? Când David L-a pus pe Dumnezeu înaintea lui, el era conștient că era permanent în prezența lui Dumnezeu. „*Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu*”.

Eu vă iubesc. Ascultați-mă bine: puneți-L întotdeauna pe Domnul înaintea voastră și nu faceți nimic din ce n-ați putea face în prezența Lui, pentru că El veghează asupra voastră. Domnul tăbărăște în jurul celor ce se tem de El. El este aproape de voi. Și El știe tot ce faceți, iar voi trebuie să recunoașteți acest lucru. Când vei vrea să spui o minciună, oprește-te! Nu uita, Dumnezeu te ascultă. Când vei vrea să faci o înșelăciune, oprește-te! Dumnezeu te vede. Când vei vrea să începi o bârfă, oprește-te! Dumnezeu te privește. Când vei vrea să iei Numele Lui în deșert, nu face aceasta, fiindcă El te aude. Când vei vrea să fumezi o țigară, nu uita, El veghează asupra ta. Țineți minte, faceți ca David, puneți-L pe Domnul totdeauna înaintea voastră. Atunci inima vi se va bucura și trupul vi se va odihni în nădejde, căci El a făgăduit aceste lucruri. Da, David a știut că va fi înviat pentru că Dumnezeu o făgăduise. Când venim în prezența lui Dumnezeu noi suntem schimbați și nu vom mai fi niciodată ca înainte. Așa a fost în toate epocile. Priviți-l pe Avraam, priviți cum a fost cu cei din Biblie. Poate tu spui: „Da, o viață schimbată este doar pentru slujitori”. O, nu! Este deopotrivă pentru fiecare credincios în aceeași măsură.

Avraam a fost un fermier. Dar când a auzit glasul lui Dumnezeu vorbindu-i și a văzut viziunea el a fost un om schimbat. Și începând din acea clipă el s-a separat de neamurile, rudeniile sale și a ieșit afară, după cum îi poruncise Domnul să facă. El locuia în corturi pentru că el căuta cetatea ale cărei temelii sunt tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. El știa că Dumnezeu era prezent și că el slujește Dumnezeului care a zidit această cetate. El era în căutarea acestei cetăți; era un om schimbat. Cu toate că nu era decât un simplu fermier, el a avut o vedenie, a fost în prezența lui Dumnezeu, și de atunci el era un om schimbat.

Moise a fost un păstor, dar atunci când a ajuns în prezența lui Dumnezeu a fost un om schimbat. Înainte fusese un laș, fugise de faraon. Dar după ce fusese în prezența lui Dumnezeu, cu un toiag în mână a condus întregul popor afară din robie. De ce? El a fost în prezența lui Dumnezeu și a devenit un om schimbat.

Petru era un pescar. El nu știa mai mult despre Dumnezeu decât ceea ce i se povestise. Știa doar cum se prind peștii. Dar când a venit în prezența lui Dumnezeu, el L-a văzut pe Acela care putea să creeze peștii. Ei știau că acolo nu erau pești pentru că tocmai scosese mrejele. Dar El le-a zis: «Aruncați mrejele în partea dreaptă a corăbiei, și veți găsi». Drept răspuns, Petru I-a zis: «Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic; dar, la Cuvântul Tău, voi arunca mrejele!». După ce le-au aruncat, au prins o așa mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele. Când a văzut Petru lucrul acesta, s-a aruncat la picioarele lui Isus, și I-a zis: «Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos». După ce Petru s-a întâlnit cu Hristos el n-a mai fost același, nu. Înțelegeți? După aceea lui i-au fost date cheile Împărăției cerurilor.

Pavel era un fariseu afundat în religia aceluia timp, unul dintre cei mai învățați și renumiți din vremea lui. Dar într-o zi a văzut Stâlpul de foc, i S-a descoperit Dumnezeu pe care el Îl prigonea din neștiință. El era un fariseu, și nu credea că Dumnezeu Se poate descoperi ca om. Dar după ce a văzut Stâlpul de foc și auzit glasul: „*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*”, atunci Pavel a spus: „*Cine ești, Doamne?*”. Și Domnul i-a zis: „*Eu sunt Isus, pe care-L prigonești*”. După aceea el știa. Înțelegeți? Mai târziu Pavel a putut întreba: „*Dar cu ce botez ați fost botezați?*”. Începând din acea zi de când fusese în prezența lui Dumnezeu el a fost schimbat. Domnul schimbă.

Charles Finney era un avocat renumit din Philadelphia, dar când el a venit în prezența lui Dumnezeu și-a abandonat știința sa în Drept, devenind cel mai puternic predicator al acestei națiuni. El era un predicator pentru că într-o zi a venit în prezența lui Dumnezeu. Înainte se gândea că din moment ce studiasse el este un predicator. Avea pe inimă să propovăduiască și avea câteva predici pe care încerca să le predice. În adunările de rugăciune de la biserică niște femei i-au spus: „Domnule Finney, nu ne rugăm să primim Duhul Sfânt?” El a spus: „Eu am Duhul Sfânt. Eu sunt un predicator”. Ele au spus: „Domnule Finney, dumneata ești un om deosebit și ai o mare râvnă pentru Cuvânt, dar tu și noi avem nevoie de Duhul Sfânt. Ai vrea să te rogi pentru aceasta?”. Așa că a continuat să se roage. În fiecare zi el ieșea din biroul de avocatură unde lucra șeful său și ceilalți colegi și mergea să se roage. Într-o zi el se afla

în acel loc rugându-se și deodată a auzit ceva. Credea că șeful lui se apropie și îl caută. Speriat, el a sărit repede în sus. După ce s-a ridicat și s-a uitat în jur și-a dat seama că nu este nimeni; atunci a venit în prezența lui Dumnezeu. El stătea acolo cu lacrimile curgându-i pe obraji și gândindu-se: „Mie mi-a fost rușine ca cineva să mă vadă vorbind cu Dumnezeul meu, dar credeam că este o onoare ca cineva să mă vadă vorbind cu șeful meu. Cu cât mai mare este Domnul meu decât șeful meu?”. Apoi a început să strige și să spună: „Doamne, Te rog iartă-mă și umple-mă cu Duhul Tău Sfânt!”. El era în prezența lui Dumnezeu. După aceea s-a dus repede în biroul său și a spus: „Doamne, ascunde-mă. Eu am fost un laș și mi-a fost rușine să fiu văzut când mă rog”. De ce? El fusese în prezența lui Dumnezeu și era un om schimbat. După aceea el propovăduia aceleași predici, dar acum sufletele veneau la Isus. El a fost în prezența lui Dumnezeu.

Dwight Moody era un pantofar bătrân care de-abia cunoștea alfabetul, iar gramatica lui era foarte săracă. Cineva chiar i-a spus-o, dar el i-a răspuns: „Cu gramatica mea eu câștig suflete pentru Hristos”. Reporterii de ziar au venit să vorbească cu el, iar mai pe urmă l-au batjocorit, scriind tot felul de lucruri urâte despre el. Ei scriseseră: „Cum poate atrage acest om mase mari de oameni? El este chel, bărbos, burtos, arată îngrozitor, este o epavă. Noi nu putem vedea care este motivul pentru ca cineva să meargă în adunările lui. Ce văd ei la acest Moody? Este scund și cât se poate de urât, când predică geme și șuieră, este bărbos, are un cap ca de doivleac, este chel, n-are școală, gramatica lui este un dezastru. Eu nu văd în Dwight Moody nimic care să atragă atenția cuiva”. Managerul lui Moody a citit cele scrise în ziare fiindcă Moody nici măcar nu putea citi. Zâmbind, Moody a dat din umeri și a spus: „Este foarte clar: ei nu vin să mă vadă pe mine. Ei vin să-L vadă pe Hristos”. Da, el fusese în prezența lui Dumnezeu. Înțelegeți? El n-a mai continuat să repare încălțăminte, ci a încălțat picioarele altora cu râvna vestirii Evangheliei păcii. De ce? El fusese în prezența lui Dumnezeu.

Înțelegeți? Ca și femeia aceea care a venit în prezența lui Dumnezeu. În acel moment când ea a recunoscut că ea se află în prezența lui Dumnezeu, fiecare păcat al ei a fost iertat și ea era tot atât de

albă ca un crin. Câți aș mai putea enumera, dar timpul nu-mi mai permite.

Dar poate ar trebui să spun ceva și despre mine. Cine ar fi putut fi mai sărman ca mine? Unde am crescut eu? Eu provin dintr-o familie de bețivi. Din pricina familiei din care veneam, atunci când doream să merg cu cineva în oraș toți mă respingeau și niciunul nu voia să aibă de-a face cu mine. Eu mă gândeam: „De ce mi se întâmplă toate astea? Dar într-o bună zi am ajuns în prezența lui Dumnezeu. El m-a schimbat și a făcut din mine un alt fiu. Harul Său m-a adus în prezența Lui și niciodată n-am mai vrut să plec din prezența Lui. De peste treizeci de ani sunt în prezența Lui și nu vreau s-o părăsesc niciodată. Eu am siguranța că voi fi pentru totdeauna în prezența Lui. Nici chiar moartea nu mă va despărți de prezența Lui. Eu voi fi cu El pentru totdeauna. Când am văzut de prima dată prezența Lui am plâns, am strigat ca Isaia și El m-a atins prin harul Său; apoi eu am fost un om schimbat. Nemernicul de mine a fost schimbat, și începând de atunci eu sunt copilul Său. Eu am dorința de a-mi pune toată viața în slujba Lui; și dacă aș avea zece mii de vieți, toate I le-aș da Lui. Am peste 53 de ani și viața aceasta pe pământ este aproape încheiată. De 32 de ani sunt pe câmpul Evangheliei, dedicați vestirii Evangheliei și mi-aș dori să mai am o mie pentru aceasta. De ce?

Când am venit odată în prezența Lui am înțeles că Cineva m-a iubit când nimeni altcineva n-a făcut-o, Cineva S-a îngrijit de mine pe când absolut nimănui nu-i păsa de mine și nici nu voia să aibă de-a face cu mine. Eu am îmbrățișat crucea și noi am devenit una. De atunci eu Îl iubesc, El mă umple și este tot ceea ce eu am nevoie. El mi-a iertat păcatele și în această seară sunt bucuros să fiu unul din ai Lui. Chiar dacă Amăgitorul va ridica totul împotriva mea, totuși eu voi sta de partea lui Dumnezeu. Eu voi trăi în harul Său, eu trăiesc pentru Dumnezeul meu. Inima mea tresaltă de bucurie.

De când am fost în prezența Lui, eu Îl prezint fiecărui om obosit de lume și păcat. Voi, care n-ați fost niciodată în prezența Lui, singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă mărturisiți păcatele și să vă recunoașteți greșiți și Dumnezeu are un înger rânduit pentru azi și acesta

este Duhul Sfânt care va lua toate păcatele voastre. Apoi veți striga: „Doamne, iată-mă, trimite-mă!” Atunci veți ridica mâinile și veți cânta.

Astăzi când am venit pe platformă m-am simțit foarte rău. Fusesem în Kentucky cu niște prieteni și dacă aș fi rămas acolo mai mult timp ei m-ar fi îndopat de-a binelea și m-ar fi omorât cu bunățile lor. Desigur, acolo au fost cei mai buni bucătari pe care i-am văzut vreodată. Unii îmi ziceau: „Frate Branham, să mai servim și aceasta. Mai gustă și de aici. Noi am mai pregătit încă ceva”. Eu eram atât de sătul că de-abia mă mai mișcam. Dacă mai continuam în felul acela, atunci ei ar fi trebuit să mă poarte. Din această cauză nu m-am simțit bine. Dar dacă vin în prezența Lui atunci totul este altfel, totul este rezolvat și este în ordine. Desigur, poți să trăiești în prezența Lui.

[Fratele Branham cântă „Eu Îl voi slăvi. Voi slăvi Mielul care a fost jertfit pentru cei păcătoși. Dați-I cinste, voi oamenilor, căci sângele Lui ne-a spălat de orice pată”.]

Voi sunteți aici în această seară. Eu știu că prezența Lui este aici. O fetiță din biserica „Adunările lui Dumnezeu” stătea aici. Duhul Sfânt se mișca asupra mea când m-am rugat pentru acea fetiță. Părinții fetei erau de la biserica „Adunările lui Dumnezeu”. Fratele responsabil din acea adunare știa că fetița are leucemie, iar medicul le spusese că mai are foarte puțin de trăit. Ea era umflată și se învinețise din cauza injecțiilor primite. Părinții fetei tocmai citiseră o broșură și s-au simțit călăuziți să vină. Duhul Sfânt a descoperit lucruri care s-au întâmplat în viața fetei. Eu le spuneam cum demult fetița a dorit să cânte la pian, iar părinții au confirmat totul. Părinții ei sunt acum în acest loc, stau afară în mașină și ascultă adunarea. Dintr-o dată am văzut o umbră asupra fetei și am spus: „Satan, tu ești biruit! Ca rob al lui Dumnezeu îți poruncesc să părăsești acest copil”. Eu am spus că Dumnezeu nu se uită la fața omului. Lumina S-a coborât și fetița a fost vindecată. O, Dumnezeu este vrednic de toată cinstea.

El știe toate acest lucruri, cunoaște inima voastră și știe tot ceea ce gândiți. Dacă mai aveți păcate cu care nu puteți merge în prezența lui Dumnezeu nu vreți să I le spuneți Lui, să ridicați mâna și să spuneți:

„Frate Branham roagă-te pentru mine. În acea zi eu doresc să stau fără nicio vină în prezența Lui”? Dumnezeu vede totul.

Iată ce trebuie să faceți, puneți-L pe Domnul chiar acum înaintea voastră, cum a făcut-o și David. Puneți-L pe Domnul între voi și păcatul vostru oricât ar fi de mic. Poate este minciuna, poate este hoția, poate este gândul rău, poate este temperamentul, poate este beția, poate fumatul, poate jocurile de noroc, eu nu știu ce este. Orice ar fi, puneți-L pe Domnul înaintea voastră. Și inima voastră se va bucura și trupul vi se va odihni în nădejde, căci Hristos a făgăduit că ne va învia în zilele de pe urmă. Când El va veni, vom fi schimbați și vom fi ca El.

Să ne rugăm. Tată ceresc, eu am adus mesajul printr-o propovăduire slabă, ținută de un rob ostenit, dar eu mă gândesc la acest lucru, cugetând în prezența lui Dumnezeu. Și în această seară noi vedem ce efect a avut asupra bărbaților sfinți când au venit în prezența Ta. Ei erau sfințiți, bărbați mari și puternici, proroci hotărâți de Dumnezeu pentru a vesti Cuvântul, totuși când au ajuns în prezența Ta au căzut la pământ ca morți. Doamne, ce vom face noi în acea zi? Noi ne-am gândit la aceasta. Sunt patruzeci, cincizeci de mâini ridicate. Ei au recunoscut că Tu le-ai vorbit. Acum ei au o șansă. Ce vor face ei când se vor întâlni cu Tine? Și mâinile mele sunt ridicate. Ce voi face eu atunci?

Vreți să vă ridicați mâinile toți cei ce vor să-L pună pe Domnul înaintea lor și să-și mărturisească păcatele? Doamne, eu mi-am ridicat mâinile. Tată, eu am să-Ți mărturisesc multe lucruri greșite pe care le-am făcut. Eu mi-am mărturisit păcatul de dimineață înaintea bisericii, așa cum Ți l-am mărturisit Ție acolo, pe vârful muntelui când am plâns și am strigat, cerându-Ți iertare pentru prostia mea. Și ce îngrozit eram să vin înaintea fraților mei care mă privesc ca proroc al Tău. Dar Ți-am mărturisit păcatul meu și nu l-am ascuns. Eu am greșit și Ți cer iertare.

Și apoi, Tată, eu am fost vinovat de păcatul amânării în slujirea Ta și așa fi putut face mai mult decât am făcut. Eu îmi mărturisesc păcatul, Tată. Doresc să fiu curățat de păcatul meu prin sângele lui Hristos. Multe mâini s-au ridicat. Unii poate n-au cerut iertare niciodată, dar eu sunt sigur de un lucru: dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu le va șterge și le va arunca în marea uitării și nu-Și va mai aduce aminte

niciodată de ele. Tată, eu mărturisesc păcatul meu, că nu m-am comportat corect cu oamenii, nu m-am purtat ca un slujitor al lui Hristos. Mi-a fost teamă că acea persoană va fi răutăcioasă cu mine, nu am vrut să-l rănesc, dar Te-am rănit pe Tine. Doamne, eu Te rog să mă ierți. Și când Te rog să mă ierți eu am deja iertarea, și Tu arunci totul în marea uitării și nu-Ți mai aduci aminte de ele.

Doamne, sunt mulțumitor și Te rog ca toți păcătoșii să dea deoparte păcatul care îi înfășoară și să-L pună pe Domnul înaintea lor. Acum strigăm cu toții: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci am văzut slava lui Dumnezeu”. Fiecare om, bărbați, femei, tineri, oricine ați fi, noi toți suntem necurați. Noi ne rugăm ca Sângele lui Isus Hristos, Jertfa, să ne curețe de toate păcatele. Doamne, lasă-ne să plecăm din acest loc cu niște inimi pline de bucurie. Inima noastră se odihnește în nădejde, căci știm că atunci când Isus va reveni noi Îl vom întâmpina în văzduh și vom avea parte de răpire, atunci când numărătoarea inversă va fi încheiată. Noi vedem decursul celor șapte epoci ale Bisericii și că numărătoarea este aproape să fie încheiată. Doamne, Te rugăm ca înainte să închizi ușa harului, dacă mai este cineva aici care încă n-a intrat fie ca el să intre repede înăuntru pentru că simțim că timpul harului se va încheia în curând. Cei ce primesc harul să intre înăuntru. Cei ce nu doresc să intre vor fi judecați și osândiți. Dumnezeu va închide ușa. Fie ca astăzi ușa să nu fie închisă. Fie ca toți să vină să-și mărturisească păcatul, toți să primească iertarea prin har în Numele lui Isus Hristos.

Tată, acum mă rog pentru bolnavi, pentru cei ce suferă și au neazuri. Fie ca prin harul Tău Tu să dăruiești totul. Fie ca ei să intre acum în Hristos, în prezența Lui și să-L pună pe Hristos și fângăduința în fața ochilor lor. El a fost rănit din cauza încalcărilor și păcatelor mele, dar prin rănilor Lui sunt vindecat. Domnul este înaintea mea. Dacă este boală sau orice ar fi, eu nu mă voi clătina. Eu plec hotărât și mărturisesc că sunt vindecat, prin rănilor Lui sunt vindecat. Doamne, dăruiește-o fiecăruia în parte. Dacă mărturisim cu gura și credem cu inima atunci cererea noastră s-a împlinit deja. Este scris, dacă credem din inimă și mărturisim cu gura atunci o vom și avea. Noi credem că Tu ne curățești de orice păcat și ne vindeci de toate slăbiciunile. Doamne, dăruiește-ne har să-Ți slujim.

Te rog fii cu acești oameni. Mulți dintre ei vor călători distanțe mari în această seară, de aceea Te rog nu îngădui să li se întâmple ceva. Ei au venit din toată țara în acest loc pentru a asculta numărătorea inversă, să asculte cât de aproape suntem de revenirea Ta. Doamne, Te rog fii cu ei la întoarcere. Dumnezeu să fie înaintea lor întotdeauna: înainte de călătorie, înainte de a se mișca sau de a se scula, înainte de a se culca, înainte de orice altceva. El stă la dreapta mea și eu nu mă voi clătina. Inimile lor să tresalte de bucurie și să primească ceea ce au cerut. Dumnezeu a făgăduit: „...și trupul mi se va odihni în nădejde”. Doamne, Te rugăm dăruiește-ne-o în Numele lui Isus. Amin.

Ați pus voi pe Domnul între voi și păcatul vostru, între voi și boala voastră, între voi și greșelile voastre, între voi și căile voastre? Puteți spune: „Domnul este totdeauna înaintea mea și eu trăiesc permanent în prezența Lui”? Data viitoare când voi vrea să aprind o țigară, Domnul este înaintea mea. Când voi vrea să poftesc după vreo femeie, Domnul este înaintea mea. Când voi vrea să spun ceva greșit, Domnul este înaintea mea. Voi trăi în fiecare zi în prezența Lui, cu vorbirea mea, cu slujirea mea. Voi umbla cu Domnul întotdeauna, căci astă seară L-am pus pe El înaintea mea și nu mă voi clătina. Îl iubiți? Amin.